

Homília – 2. výročie tragédie pri Spišskej Kapitule Katedrála svätého Martina 7.4. 2026

Drahí spolubratia v biskupskej, kňazskej a diakonskej službe, milí rodičia, súrodenci, príbuzní a priatelia našich zosnulých dievčat, drahí bratia a sestry, stretávame sa dnes po dvoch rokoch od udalosti, ktorá sa hlboko zapísala do našich sŕdc. Sú rany, ktoré čas nezmaže. Sú bolesti, ktoré sa síce menia, ale nezmiznú. A práve preto sme dnes tu – nie preto, že by sme už zabudli, ale preto, že si pamätáme. A preto, že milujeme.

Dnešné evanjelium podľa Lukáša nám hovorí o stratenom – o tom, čo sa stratilo, čo chýba, čo bolí. O pastierovi, ktorý ide hľadať jednu jedinú ovečku. Toto evanjelium je o Bohu, ktorý nerezignuje, keď niečo alebo niekto zmizne z nášho sveta. A my dnes vieme, čo znamená stratiť. Strata troch mladých životov bola otrasom. Bola to rana, ktorá zasiahla rodiny, priateľov, celú našu diecézu, celé Slovensko. A možno aj dnes sa v srdci vynára tá istá otázka: prečo? Evanjelium nám však nedáva jednoduché odpovede. Nedáva vysvetlenie tragédie. Ale dáva nám niečo iné – obraz Boha, ktorý hľadá, ktorý ide za človekom, ktorý sa nestráca v tme.

Boh nie je ten, kto by bol vzdialený našej bolesti. Boh je ten, kto vstupuje do našej straty. Možno práve preto si jedna z týchto dievčat obľúbila toto evanjelium. Pretože v ňom je ukrytá pravda o Bohu, ktorý nenecháva nikoho strateného navždy.

Drahí rodičia, drahé rodiny, vaša bolesť je stále prítomná. Aj po dvoch rokoch. A Cirkev ju dnes neobchádza. Nesnaží sa ju prekryť lacnými slovami. Ale dnešný deň nám zároveň pripomína ešte jednu pravdu: my sa stretávame vo veľkonočnom čase. Veľká noc hovorí, že posledné slovo nemá smrť. Kristus, ktorý zomrel, vstal z mŕtvych. A tým otvoril cestu, ktorú už nikto nemôže zatvoriť. To znamená, že tí, ktorých sme stratili, nie sú stratení pre Boha. Nie sú stratení navždy.

Ak Boh hľadá jednu ovcu, o čo viac drží vo svojom srdci každého človeka, ktorý mu patrí. Dnešná svätá omša je preto viac než spomienka. Je to stretnutie v nádeji. Nie lacnej nádeji, ktorá by popierala bolesť, ale kresťanskej nádeji, ktorá prechádza cez kríž. A keď dnes požehnáme pamätník, nebude to len znak minulosti. Bude to znak pamäti, ktorá žije. A zároveň znak nádeje, že život má pokračovanie. Možno dnes nemáme odpovede na všetky otázky. Ale máme istotu, že Boh nikoho nestráca.

Mnohé veci vidíme v inom svetle po odchode našich dievčat. Vedia to povedať rodičia, súrodenci, ale aj Vy ostatní. Mnohí vydávajú svedectvo, že Boh aj cez smrť týchto dievčat sa dotýka a mení životov iných. Uvediem jedno krátke svedectvo. Povedal mi jeden muž. „Mám neveriaceho suseda, s ktorým sa dlhé roky nerozprávame. Viackrát som sa usiloval sa s ním zmieriť, vysvetliť si veci, ale zakaždým ma ostro odmietol. V deň, keď sa stalo toto nešťastie, prišiel on sám spontánne za mnou a požiadal ma, aby sme sa udobrili. Ako dôvod uviedol, že sa práve prostredníctvom televízie dozvedel o nešťastí, ktoré sa stalo na Spišskej Kapitule.“ Boh kona rozmanitými spôsobmi a dotýka sa tajomným spôsobom ľudských sŕdc.

Máme vieru, že raz sa to, čo je dnes rozdelené, znovu spojí. Preto prosíme: Pane, vezmi do svojej náruče tieto naše sestry. Uteš ich rodiny. A nám všetkým daj vieru, ktorá unesie bolesť a nádej, ktorá ju premení. Chceme byť svedkami tvojej lásky. Amen.